జననీ, జన్మభూమి..

కొడూరు రవీంద్ర-
త్రివిక్రమ్

'రాడార్‌స్క్రీన్' మీద 'టైమ్‌బేస్' (విమాన దూరాన్ని, దిశనీ గుర్తించే కాంతిరేఖ) నిర్విరామంగా తిరుగుతోంది. విమానం 'సిగ్నల్' కనిపించగానే 'పొజిషన్' వివరాలు 'ఇంటర్‌కమ్' ద్వారా రికార్డర్‌కి, ప్లాటర్‌కి తెలియజేస్తున్నాడు, అబ్జర్వర్ స్థానంలో కూర్చున్న ఆనంద్.

ఉన్నట్టుండి స్క్రీన్ అంతా రకరకాల కాంతిరేఖలతో నిండిపోయింది. విమానాల వివరాలేమీ తెలియటం లేదు అంతా అలుక్కుపోయినట్లు అయోమయమై

పోయింది. వెంటనే అలారం మ్రోగించాడు, ఆనంద్. సాంకేతిక నిపుణులు వరుసగా వచ్చారు. 'కంట్రోలర్స్ స్కోప్స్' కూడ అలాగే ఉన్నాయి. చకచక తమ పని ప్రారంభించారు.

"ఏమైంది?" పైనుంచీ కమాండర్ ప్రశ్నించాడు.

ఆయన క్యాబిన్ వైపు చూస్తూ "ఇ.సి.ఎమ్. సార్" అన్నాడు మళ్లీ పనిలోకి తల దూరుస్తూ, (ఎలక్ట్రానిక్ కౌంటర్ మెజర్ లేక జామింగ్) ఒక టెక్నీషియన్.

"యాంటీ జామింగ్ సర్క్యూట్ అపరేట్ చెయ్యండి" ఆదేశించాడు కమాండరు.

"లాభంలేదు సార్. ఇదేదో పవర్ ఫుల్ జామింగ్.... మన యాంటీ జామింగ్‌కి లొంగటం లేదు...."

"అల్‌రైట్! జామింగ్ ఏ దిశలో ఉంది?"

"జీరోనుండీ తొంభై డిగ్రీల మధ్య ఉంది."

"అంటే- శత్రువిమానాలు ఆ దిశ నుండే వస్తున్నాయన్నమాట.... మీ ప్రయత్నాలు మీరు చేస్తుండండి...." అంటూ వైర్‌లెస్ ట్రాన్స్‌మిటర్ అందుకుని, మిస్సయిల్స్‌కి, శతఘ్నులకీ ఆదేశాలిచ్చాడు.

"యస్ .... జీరో టు నైంటీ డిగ్రీస్..కిల్ ది టార్గెట్ అన్ సైట్ ...." ఫీల్డు టెలిఫోన్‌మీద కూడా ఆదేశాలిచ్చి రాడార్ స్క్రీన్ వద్దకు క్యాబిన్‌లోంచి దిగివచ్చాడు.

"హరిహరమూర్తీ! కాంబట్ ఎయిర్ పాట్రల్‌లో ఉన్న మిగ్స్‌ని కాంటాక్ట్ చేసి ఏదన్నా శత్రువిమానాల జాడ తెలిసిందేమో అడుగు" కంట్రోలర్‌కి పురమాయించాడు. అతను వైర్లెస్ అందుకున్నాడు.

అక్కడ అందరి మొహాల్లోనూ 'టెన్షన్' స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

రాడార్ టెక్నీషియన్లు తమ శాయ శక్తులా 'రాడార్ జామింగ్'ని తొలగించేందుకు కృషిచేస్తున్నారు.

అంతలో బయట పేలుడు శబ్దాలు అయినాయి.

భూకంపంలా వచ్చి నేల అదిరింది.

కుర్చీలు, బల్లలు కంపించాయి.

'షాక్' తిన్నట్లు ఒకరికేసి ఒకరు చూసుకున్నారు

శత్రువిమానాలు దాడిచేసినట్లు అందరికీ అర్థమైపోంది.

అందరూ కమాండర్‌కేసి చూశారు. "ఎవరూ కదలొద్దు. కంగారుగా ఎటూ పరుగులు తీయొద్దు. మీ పనిలో మీరు వుండండి" గంభీరంగా అని చేతులు కట్టుకు నిలబడ్డాడు ఆయన.

అందరి మనస్సుల్లోని ఆదుర్దా, ప్రాణభీతి మెల్లగా శాంతించాయి. ఎవరి పనిలో వారు నిమగ్నులయారు.

బయట సైరన్లు మోగుతున్నాయి.

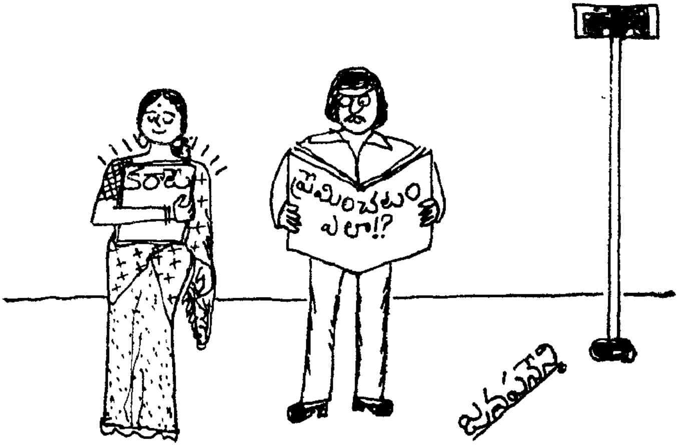

శతఘ్నుల పేలుడు శబ్దాలు- మేఘాలు గర్జించినట్లు జెట్ విమానం రొద- కొన్ని సెకన్లు అలా గడిచిపోయింది. పెద్ద శబ్దం అయింది. ఆ తర్వాత మరికొన్ని శబ్దాలు- విమానం కూలిపోయిన గుర్తుగా సైరన్లు. అంతలో 'వైర్లెస్' పలికింది "టార్గెట్ వన్ కిల్డ్: టూ మోర్ ఇన్ ఆర్బిట్" (ఒక విమానం కూలిపోయింది. మరో రెండు పైన తిరుగుతున్నాయి). మరి కొద్దిక్షణాల్లో రాడార్ తెరమీద జామింగ్ విడిపోయి మామూలుగా వచ్చేసింది. అప్పుడు తోకముడిచి పారిపోతున్న రెండువిమానాలూ కనుపించాయి. వెంటనే ఎవరి స్థానాల్లో వాళ్ళు కూర్చుని శత్రు విమానాలు ఉనికిని గమనిస్తూ, సంబంధిత సమాచారాన్ని అప్పటికే ఆకాశంలో ఉన్న ఫైటర్ విమానాలకు అందించారు. వెంటనే అవి శత్రువిమానాల వైపు దూసుకుపోయాయి. కొద్ది నిముషాల్లోనే అవి శత్రువిమానాలను తరిమి, తమ అందుబాటులోకి రాగానే క్షిపణులతో కూల్చేశాయి.

వెంటనే ఆ సమాచారాన్ని వైర్లెస్ ద్వారా క్రిందకు తెలియజేసాయి. అందరి మొహాల్లో సంతోషం విల్లివెరిసింది.

హుషారుగా కరచాలనం చేసుకున్నారు.

ఆనంద్ రాడార్ స్క్రీన్ మీదనే దృష్టి నిమగ్నంచేసి, శత్రువిమానాల ఉనికిని పసిగట్టే ప్రయత్నంలో ఉన్నాడు. 'టైమ్ బేస్' నిర్విరామంగా నిమిషానికి అయిదు మాట్లు తిరుగుతూనే ఉంది.

అంతలో 'రిలీవింగ్ షిఫ్ట్' వాళ్ళొచ్చి బాధ్యతలు తీసుకోసాగేరు.

ఆనంద్ 'స్కోప్' ముందునుండి లేచి, రిలీవర్కి చోటిచ్చాడు.

రిలీవ్ అయినవాళ్ళందరూ బయటకు నడిచారు.

* * *

"ప్రియమైన ఆనంద్—

నీ కింతవరకు రాసిన మూడు ఉత్తరాలకి నీనుండి జవాబు లేదు. అసలు నీకు ఉత్తరాలు అందుతున్నాయా లేదా అనే సందేహం కలుగుతోంది. మళ్లీ అంతలోనే యుద్ధం కదా తీరికలేకుండా ఉన్నావేమో ననుకుంటుంటాను

ఇక లాభంలేదు ఆనంద్. నన్ను మావాళ్లు ప్రశాంతంగా ఉండనీయటం లేదు. వాళ్లు చెప్పినట్లు తలవంచటమో, లేకపోతే నీకు దక్కలేదన్న బాధతో ఆత్మహత్య చేసుకోవటమో నాకు మిగిలింది. ఆత్మహత్య చేసుకోనని నీమీద ఒట్టేయించుకు మరీ వెళ్లావు. ఎన్నాళ్లు మనకీ బాధలు? వద్దు వద్దంటే అందులో జేరావు. ఇప్పుడు చూడు, సమస్యలు పెరుగుతున్నాయే గాని పరిష్కారం దొరకటం లేదు. మీ అమ్మకూడా యీ పెద్ద వయసులో ఒంటరిగా ఎంతో యిబ్బంది పడుతూ, నీకోసం దిగులుతో బాధపడుతోంది. అందులోంచి బయటపడే మార్గం ఏదయినా ఉంటే చూడు. ఇక్కడే ఏదయినా ఉద్యోగం చూసుకోవచ్చు. అదీ కాకపోతే చిన్నవ్యాపారం చేసుకోవచ్చు. దీనితో పాటు మీ అమ్మ రాయించిన ఉత్తరం జతచేస్తున్నాను.

వెంటనే జవాబు రాయి..

ప్రేమతో
నీ
స్వప్న.

"చిరంజీవి ఆనంద్‌ని ఆశీర్వదించి మీ అమ్మ వ్రాయించునది—

నీనుండి ఎలాంటి సమాచారములు తెలియక ఆందోళనపడుతున్నాను. స్వప్న అప్పుడప్పుడు వచ్చి నా క్షేమాలు కనుక్కుంటోంది. నా ఆరోగ్యం ఏమీ బావుండటంలేదు. గుండెలో తరచుగా నొప్పి వస్తోంది. మన ఇంటి డాక్టరు కొసరాజుగారే మందులు యిస్తున్నారు. ఇక్కడ ఉన్నపుడు రోజూ నిన్ను కళ్లతో చూసుకునేదానిని. నీ మాటలు వినేదానిని. మళ్లీ నిన్ను చూస్తానా, మాటలు వింటానా అని దిగులుగా ఉంది. నీ ఆరోగ్యం జాగ్రత్త. వేళకి భోజనం చేస్తూండు.

వెంటనే సమాధానం వ్రాయగలవు.

ఇట్లు
ఆశీస్సులతో
మీ అమ్మ"

"ఏమిటి దీర్ఘాలోచనలో పడ్డావు?" చనువుగా భుజంమీద చెయ్యి వేస్తూ ప్రశ్నించాడు రెడ్డి.

"మనం రాసిన ఉత్తరాలు సరిగా వెళ్లటంలేదా?"

"ఏం?"

"నేను రాసిన మూడు ఉత్తరాలు యింతవరకు జేరలేదుట!"

"ఈ మధ్య పోస్టాఫీసుమీద బాంబు పడిందిగా. అప్పుడేమైనా అటుయిటూ అయినాయేమో!" నవ్వేడు.

"నా కిచ్చిన వున్నాయి...."

"అవి ఆర్.ఎమ్.ఎస్. డెలివరీ అనుకుంటాను. ఇంతకీ ఏమిటి విషయం? ఇంటి దగ్గర అంతా క్షేమమేనా?"

"ఈ ఉత్తరాలు చదువు నీకే తెలుస్తుంది."

"ఇదేదో ప్రేమలేఖలా ఉంది..." సంశయంగా అన్నాడు.

"నా ప్రియమిత్రుడిగా నీకా చనువుంది. ఫరవాలేదు చదువు."

రెడ్డి మౌనంగా ఉత్తరాలు రెండూ చదివాడు.

గాఢంగా నిట్టూర్చేడు.

"మనం యిప్పుడు రెండు యుద్ధాల్లో ఉన్నాం!!"

ఆనంద్ రెడ్డిమొహంకేసి చూశాడు.

"ఒకటి మాతృదేశంకోసం చేస్తున్నాం. రెండోది కన్నతల్లిపట్ల మన నైతిక బాధ్యతలు సక్రమంగా నిర్వర్తించుకోలేక మనసుతో సంఘర్షణ పడుతున్నాం. ఈ విషయంలో మనిద్దరి సమస్యలూ ఒకటే...."

"అంటే...."

"అవును. మా అమ్మగారి ఆరోగ్య పరిస్థితికూడా ఏమీ బాగాలేదు. ఆవిడకి డయాబెటిస్ మీద స్ట్రోక్ వచ్చింది. గత కొద్దినెలలుగా ఆవిడ మంచంమీదనే ఉంది."

"నువ్వన్నట్లు ఒక యుద్ధం చేయొచ్చు. రెండు యుద్ధాలు ఎదురయితే ఏం

చెయ్యాల ... ... తోడు జీవితం అని క్షణమొక యుగంగా ఎదురుచూస్తున్న స్వప్న... నాకు అంతా అయోమయంగా ఉంది రెడ్డీ ... "

"శలవు అడగాలన్నా నోరురాని పరిస్థితి యిది! ఒకపక్క శలవుల్లోను, రిజర్వ్ లోను ఉన్నవాళ్ళందరినీ డ్యూటీలో జేరమని పిలుస్తున్నపుడు మన సమస్య నెలా చెప్పుకుంటాం. దేశానికొచ్చిన "ముప్పు కంటే మనది ఎక్కువకాదు కదా? ఇక్కడ అనుక్షణం జీవన్మరణ సమస్య. ఏ నిముషంలో ఏమిటో తెలియని పరిస్థితి...."

"కాస్సేపు కునుకు తియ్యి. మళ్లీ ఓ అరగంటలో డ్యూటీకి వెళ్లాలి కదా?"

"అరగంటలో నిద్రేం పడుతుందిలే. నేను కూడ ఇంటికి ఉత్తరం రాయాలి... నీ పెన్ను ఇలా అందుకో...."

* * *

"ఆనంద్! నిన్ను కమాండెంటు పిలుస్తున్నారు."

"వస్తున్నాను...." డ్యూటీ మరొకరికి వప్పగించి బయల్దేరాడు. అతను వెళ్ళే సరికే రెడ్డితో మాట్లాడుతున్నాడు కమాండెంటు.

"కమాన్ ఆనంద్! మీ రిద్దరూ ఒకే బ్యాచ్ట కదా?"

"అవున్సార్" అన్నాడు ఆనంద్ వినయంగా.

"బాంబర్స్ రాడార్లమీద, మిస్స

యిల్స్‌మీద కూడా ట్రయినింగ్ అయ్యారు కద ?"

"అవున్సార్, కొన్నాళ్ళు మిస్సయిల్స్ మీద పనిచేశాం కూడా...."

"వెరీగుడ్! ఇప్పుడు మీ రిద్దరూ ఒక అతి ముఖ్యమైన పని చెయ్యాలి ...."

"చెప్పండి సార్...."

"మిస్సయిల్ యూనిట్ మీద శత్రు విమానాలు దాడిచేశాయి తెలుసుగా...."

"విన్నాను సార్. ఎవరయినా గాయ పడ్డారా?"

"అవును.... అందుకే మీ యిద్దర్నీ పిలిపించాను. మీ రిద్దరూ మిస్సయిల్స్ మీద పనిచెయ్యాలి....మీరు తప్ప అందు బాటులో ఎవ్వరూ లేరు...."

"తప్పకుండా వెళ్తాము సార్."

"వెరీగుడ్! బయట జీప్ రెడీగా ఉంది. మరో పదినిముషాల్లో మీరు బయల్దే రొచ్చు...."

"అలాగే సార్... "

ఫోను మ్రోగింది.

"యస్ .ఎవరూ? ఆనంద్ మదరా!.." వింటున్నాడు.

బయటకు వెళ్లబోతున్న ఆనంద్, రెడ్డి ఆగిపోయారు.

గంభీరంగా మారిపోయిన ముఖకవ ళికలతో ఫోన్‌లో మాట్లాడటం ముగించి క్రెడిల్ చేశాడు కమాండెంటు. ఆయన మొహం విచారంగా ఉంది.

"ఆనంద్! అయామ్ వెరీ సారీ...మీ అమ్మగారు చనిపోయినట్లు టెలిగ్రాం వచ్చిందట అడ్మినిస్ట్రేటివ్ ఆఫీసుకి..."

పిడుగులు పడుతున్నట్లు ఖిన్నుడై నిలబడిపోయాడు.

"టెలిగ్రాం ఇక్కడికి పంపిస్తున్నా రట. అప్లికేషన్ పెట్టు-శలవు మంజూరు చేస్తాను...."

మౌనంగా నిలబడిపోయాడు ఆనంద్. రెడ్డి అప్లికేషను తేవటానికి వెళ్లాడు. మరికొద్ది నిముషాల్లో టెలిగ్రాం అందింది. చదువుతున్నాడు ఆనంద్. క్రింద మేన మామ పేరు కనిపించింది. టెలిగ్రాం ఆ క్రితంరోజు ఇచ్చారు. అంటే తల్లి శరీరం పంచభూతాల్లో లీనమయిపోయుంటుం దీసరికి! టెలిగ్రాం మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"నేను మిస్సయిల్ యూనిట్‌కి వెళ తాను సార్..." అన్నాడు ఆనంద్. అప్లి కేషన్‌తో లోపలకు వస్తున్న రెడ్డితోబాటు కమాండెంటు కూడ నిశ్చేష్టుడయాడు.

ఆ చూపుల్లోని అర్థం గ్రహించినట్లు "నాకు పిచ్చెక్కలేదు సార్! బాగానే ఉన్నాను. మా అమ్మ నిన్ననే పోయింది. నేను వెళ్లటానికి రెండురోజులు పడు తుంది. వెళ్లినా ఆమె కనుపించదు. అందుకే నా అవసరం ఎంతో ఉన్నా డ్యూటీకి వెళదామనుకుంటున్నాను ." స్థిరంగా అన్నాడు. కమాండెంట్ కళ్ల లోంచి నీళ్లు చిప్పిల్లాయి. ప్రేమగా భుజం తట్టి నడిపించాడు అతన్ని!

——